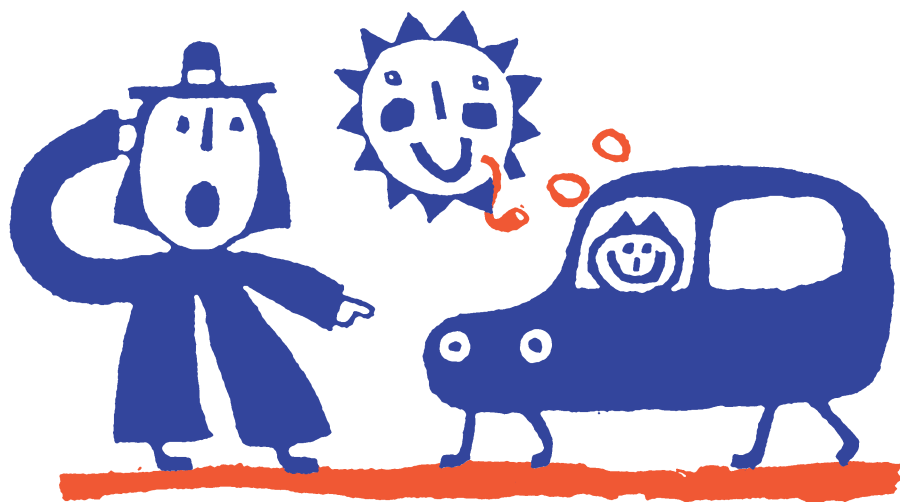

o ZVÍŘÁTKÁCH A DIVNÝCH VĚCÍCH

ALOIS
MIKULKA

Ilustrace Alois Mikulka
Odpočívá redaktorka Alena Pokorná
Korektorka Mirka Jarotková
Grafická úprava Vojtěch Vavřín (Studio Marvil)
Sazba Kateřina Michálková (Studio Marvil)
Písmo Literata (TypeTogether)
Obrazová postprodukce Michal Janata,
Radek Typovský (Studio Marvil)
Technický redaktor Milan Dorazil
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3, argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2022 jako svou 5010. publikaci.
Vytiskla tiskárna TNM Print.
Vydání druhé

Pro malé, větší i úplně velké čtenáře,
kteří nezapomněli být dětmi.

ISBN 978-80-257-3907-5

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež můžete sledovat
na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém
knihupectví www.kosmas.cz

PRO

ZAČÁTEK

MALINKOU SVACINU

o HVĚZDIČCE
A MILSNÉ
ŽIRAFĚ

To bydlí v Africe jedna žirafa a ta je tuze mlsná. Krk má dlouhý, předlouhý. Dosáhne hlavou až k oblakům. Ona si na nich totiž pochutnává. Ale abyste si nemysleli, že ta žirafa sní celý obláček! To ne. Ona jenom každý pěkně ozdibe kolem dokola a už kouká po jiném. A to přece každý dobře ví, že obláčky nad Afrikou jsou ze sladké jedlé vaty, co ji prodávají na poutích a v lunaparku.

Ale abych nezapomněl. Jednou se takhle večer dívám z okna na hvězdy a pochutnávám si na nadívané čokoládě. Pochutnávám si tedy a tuze si libuji, jaký to ti cukráři udělali výborný vynález, když tu mi něco káplo za krk. Povídám si: Chm! Všude plno hvězd, obloha čistá, a poprchává. A zakousl jsem se zase do nadívané čokolády. A vtom znovu – káp mi za krk! I dívám se, co to, a dívám se ještě líp, div si oči nevykoukám, a tu vidím, že rovnou nad našim domem je jedna tmavohnědá hvězdička, kterou málem není vidět, a že pláče! Díval jsem se

chvíli udiveně, jak pláče, a div jsem se sám nerozmrkal. A tak jsem se jí zeptal, proč pláče. A ona mi vykládala, že ona je ta hvězdička, co se jednou zrána opozdila na obloze a škodolibé slunce ji připálilo jako buchtu a teď ji není potmě ani pořádně vidět, protože je hnědá. A že jí to přijde vždycky moc líto, když vidí, jak ostatní hvězdy pěkně září, a ona nemůže.

Povídám jí tedy: Neplač už, hvězdi. Já ti pomůžu. A vzal jsem telefon, vytočil číslo Afriky a žádal jsem k telefonu mlsnou žirafu. Mlsná žirafa právě přežvykovala oždibánky z obláčků a povídá mrzutě: Copak? Tak jsem jí to všechno řekl, ona ještě chvíli zamyšleně přežvykovala růžovou tlamičkou a pak konečně řekla: No dobrá. A udělala pár dlouhých žirafích kroků, a byla u nás na zahrádce.

Dívá se chvíli mlsná žirafa na hnědou uplakanou hvězdičku, svým očím nevěří, že by mohla být nějaká hvězda hnědá,

a tak do ní pro jistotu trkla růžky, až se hvězdička trošku ulekla a slabounce se rozhoupala.

Ale já zatím nelenil a uhladil jsem na koleně stříbrný staniol, co v něm byla zabalená čokoláda, a povídám: Tak, tady to máš, žirafi! A ať je ta hvězduška zase hezká! Vzala tedy mlsná žirafa stříbrný staniol, přilepila jej na hnědou hvězdičku a pěkně ulízala růžovým jazýčkem jako lepiči plakátů kartáčem plakát. Samotná žirafa zůstala s údivem hledět, jak to pěkně udělala. Celá hvězdička teď byla stříbrná! Ta byla ráda.

I já jsem zajásal a dal jsem za to žirafě kousek nadívané čokolády. Ona ji snědla jako nic a povídá: No, obláčky jsou přece jen lepší. A šla. Udělala pár dlouhých žirafích kroků, a byla v Africe. No tohle! A už si zase přežvykuje oždibánky z obláčků.

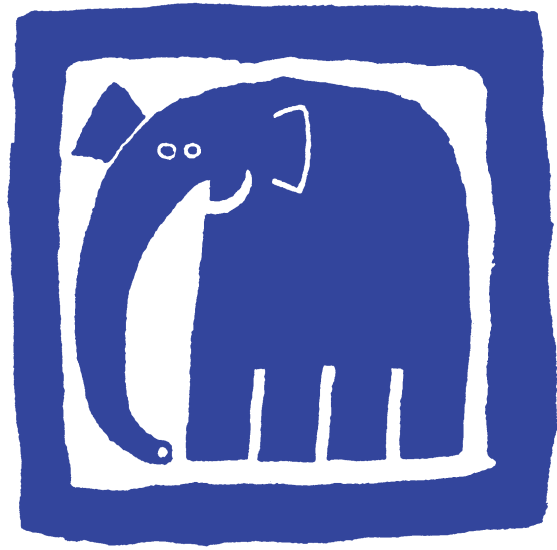
Abyste věděli – každý obláček, který k nám přijde z Afriky oždibaný, je její práce. Každý aspoň nakousne, když už nic. Ale ať se má dobře. Obláčků je naštěstí dost a dost.

Zato nad naším domem teď září docela nová stříbrná hvězdička. Už nepláče. Usmívá se. A kdo by se nesmál, kdyby byl takovou hezounkou stříbrnou hvězdičkou?

JAK SE
SLŮNĚ
NACHLADILO

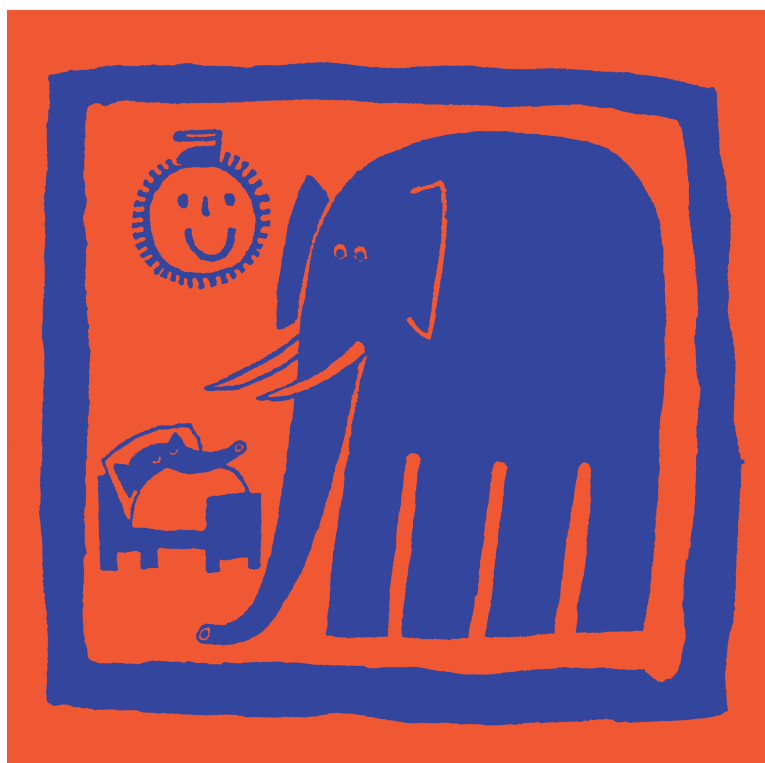

Bylo jednou jedno náramně neposedné slůně. Jeho maminka s ním měla plno trápení. Hned poskakovalo na zadních nožičkách, hned na předních, troubilo na chobot až do ochraptění nebo si přiskříplo ocásek či ucho. Pořád něco vyvádělo a toho horšího bylo víc než toho dobrého.

Jednou hrálo slůně s ostatními slůňaty hokej. Vy se možná podíváte, jak můžou hrát slůňata hokej, ale je to docela snadné. Zahnou choboty jako hokejky, místo kotouče mají kokosový ořech a už to je. Je to velice vřískavá a rozpustilá hra a každému slůněti je při ní horko. A co nejhorší – dostane se při tom veliká žízeň. Samozřejmě že i naše slůně dostalo žízeň. A tak příběhlo celé uřícené domů, a přestože jim učený papoušek ve škole tisíckrát nebo miliónkrát vysvětloval, že kdo je uřícený, nesmí nic studeného pít, dokud nevychladne, slůně vypilo celé vědro ledové vody!

Vypilo ji a tuze si při tom libovalo. Totiž, ještě než ji vypilo, řeklo si slůně: Hned jak se napiji, zkusím si stojku na levé přední noze, ale nebudu se ničeho přidržovat chobotem. Jenže

sotva se napilo, nějak se mu do toho nechtělo. Ba dokonce si i sedlo, jako by ho bolely nožičky. A jak tak hledí zamyšleně před sebe, tu se mu najednou z ničeho nic pokrčil chobot jako harmonika a slůně třikrát kýchlo, jako když vystřelí z rychlopalného kanónu. Při tom ho píchlo pod lopatkou a už to bylo. Slůně bylo nachlazené.

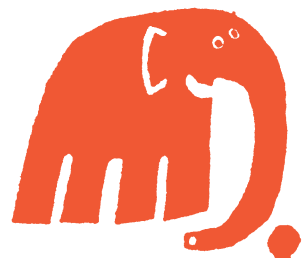
Ba ano. To není jako u dětí. Každé má nosánek jako třešinku, mandle jako lískové oříšky, nestojí to ani za řeč. Ale sloni mají nos jako tovární komín, a když jim do něj vleze rýma, je zle. Prášky aby vozili nejmíň na trakaři a medicínu v cisternovém autě.

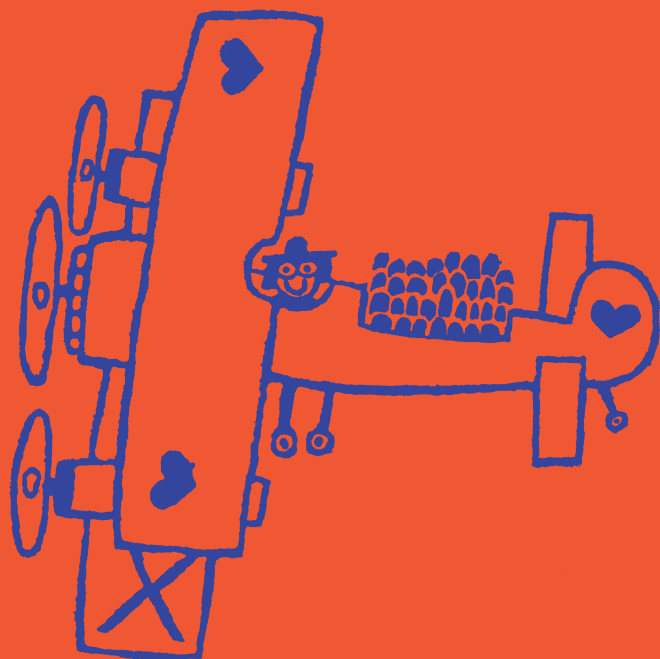
A tak se slůně roznhemohlo. Všichni mysleli, že načisto umře. Nos, vlastně komín, totiž – chobot mělo zacpaný, kašlalo a chrčelo to v něm jako v pokaženém rádiu. Ještě štěstí, že

u nich byla tenkrát na návštěvě sloní prababička. Byla stará už bezmála pět set roků. Ta jen pokývala rozumně vrásčitým chobotem, zaplantala obrovskými ušima a dala si rozehrát na slunce sluneční žehličku, se kterou si vždycky žehlila svoji vrásčitou kůži, aby vypadala o nějakých těch sto roků mladší. A když se sluneční žehlička na slunci pořádně rozehrála, vzala milé slůně a žehlila mu jeho malý chobůtek tak dlouho, až mu z něj tu rýmu rýmatou nadobro vyžehlila ven. Pak mu ještě párkrát přejela sluneční žehličkou po zádech a bylo po kašli. Vypadalo to, jako když sloní prababička čaruje.

Potom dala maminka slůněti vědro horkého lipového čaje s medem a citrónem a slůně bylo zdravé jako předtím. Teď už bude jistě chytřejší.

A ještě něco. Od toho žehlení zůstaly slůněti na chobotě vyžehlené puky jako na kalhotách. Ale u neposedných slůňat nemá taková věc dlouhého trvání. Jednou si zahraje hokej a nebude po pucích ani památky.

o TYGROVI
FRIDOLÍNOVI

To je kdesi takový zapomenutý prales, tím pralesem vede hluchoněmá cestička a na samém konci hluchoněmé cestičky bydlel ukrutánsky zlý tygr Fridolín. Samozřejmě že si hluchoněmou cestičku vymyslel a udělal on sám. Byl totiž líný lítat po pralesě a namáhat se. Takhle každý, kdo šel hluchoněmou cestičkou, musel přijít nakonec až k jeho doupěti a tam si to už přestrašlivý Fridolín s každým vypořádal podle své chuti. A nestalo se věru, že by se po hluchoněmé cestičce vrátil někdo živý zpět, aby mohl nechat ostatním na jejím začátku varovný nápis.

I letělo jednou nad tím pralesem pekařské letadlo a bylo vrchovatě naložené makovníky. A jeden makovník byl tuze zvědavý, vykukoval pořád z okénka, a co jiného se mu nestalo, než že vypadl z letadla ven! Spadl do pralesa, jen to žuchlo, a rovnou na hluchoněmou cestičku. Nikde nikdo nebyl, a tak milý makovník vstal, oprášil se a šel hluchoněmou cestičkou rovnou k doupěti tygra Fridolína. Byl to hloupoučký a nezkušený makovník a vůbec netušil, že by mu mohlo někde hrozit nějaké nebezpečí. Pobroukával si jakousi píseň, až konečně přišel na samý konec hluchoněmé cestičky.